ΘΛΥΨΕ ΤΙΣ ΩΔΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

«Ὃν ὁ Θεός ἀνέστησε λύσας τάς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτόν ὑπ' αὐτοῦ».
(Πράξεων β' 24)

Ἡ σκληρότητα τοῦ θανάτου προκαλεῖ εἰς τόν ἄνθρωπον ὑπερβολικήν στενοχωρίαν καί θλῖψιν. Πικραίνει τήν καρδίαν. Διά τοῦτο καί ὁ σοφός Σειράχ εἶπεν: *«Ὦ θάνατε, ὡς πικρόν σου τό μνημόσυνον». Ὅταν ὁ βασιλεύς Ἀγάγ εἶδεν τήν μάχαιραν τοῦ Σαμουήλ εἰς τόν λαιμόν του, τότε, στενάζων καί τρέμων διερωτήθη: «Εἰ οὕτω πικρός ὁ θάνατος;»* (Α' Βασ. ιε' 32) *Ὁ δέ Προφητάναξ Δαυίδ οὐδέν εὗρεν καταλληλότερον λόγον διά νά παραστήσῃ τήν σκληρότητα τοῦ θανάτου εἰ μή ὅτι «ὠδῖνες θανάτου ἐκύκλωσάν με»* (Β' Βασ. κβ' 6). Ὁ ὑπαρξιακός αὐτός φόβος συντρίβει τόν ἄνθρωπο καί διά τήν ἔντασίν του παρομοιάσθη μέ τίς ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ. Μέσα σέ ὠδῖνες ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν παροῦσαν ζωήν καί διά μέσου ὠδινῶν ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου.

Μέ τήν πικράν αὐτήν αἴσθησιν ἔζησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς τόν καιρόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μάλιστα δέ ἡ πικρότης αὐτή ἦτο ἀφόρητος διά τούς δικαίους, οἱ ὁποῖοι ἀπέθνησκον μέ μιά ἐλπίδα, ὅτι ὁ Κύριος *«δέν θά ἐγκαταλείψῃ τήν ψυχήν αὐτῶν εἰς Ἅδου οὐδέ δώσῃ αὐτοῖς ἰδεῖν διαφθοράν».* (Πρβλ. Ψαλμ. ιε' 10).

Ὁ Θεός ὅμως, ὅστις *«οὐκ ἐποίησεν θάνατον οὐδέ τέρπεται ἐπί ἀπωλείᾳ ζώντων»* (Σοφ. Σολ. α' 13) κατήργησεν τόν θάνατον ἀναστήσας τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς ἀπαρχήν τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων καί διέλυσεν τόν ὑπαρξιακόν φόβον καί τρόμον καί δειλίαν τῶν ἀνθρώπων διά τόν τυραννικώτατον θάνατον. Τό Ἅγιον Πνεῦμα διά τοῦ βασιλέως Σολομῶντος μᾶς διδάσκει ἐπίσης τήν αἰτίαν τοῦ θανάτου *«Ὁ Θεός ἔκτισε τόν ἄνθρωπον ἐπ' ἀφθαρσίᾳ, καί εἰκόνα τῆς ἰδίας ἰδιότητος ἐποίησεν αὐτόν (δηλ. τόν ἐδημιούργησεν ἀθάνατον) φθόνῳ δέ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον».* (Σοφ. Σολ. β' 23 - 24).

Αὐτήν τήν νίκην πανηγυρίζομεν πάντοτε εἰς τήν ζωήν μας οἱ πιστοί ἀφ' ὅτου ἐλύθησαν καί διελύθησαν οἱ φοβερές ὠδῖνες τοῦ ὑπαρξιακοῦ μας φόβου.

Ἄς δοῦμε αὐτές τίς ὠδῖνες ἀπό τίς ὁποῖες μᾶς ἀπήλλαξεν ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριος καί Θεός ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Πρῶτον. Ὁ θάνατος φοβίζει καί ταράζει τόν ἄνθρωπο, διότι ἁρπάζει τήν ὑλική ὕπαρξί του, τό σῶμα του. Τί βλέπουμε εἰς τό σῶμα τοῦ νεκροῦ; Ὀφθαλμούς τυφλούς, ὦτα κωφά, ὄσφρησιν ἀνόσφρητον, στόμα ἄλαλον, ἀφήν ἀναίσθητον, μέλη ἀκίνητα, σῶμα μηδέν διαφέρον κρυερᾶς πέτρας, σχῆμα ἀνθρώπου καί ὄχι ἄνθρωπον. Μετ' οὐ πολύ καί σάρκες τηκόμενες καί ρέουσες, ὀστᾶ ξηρά καί γεγυμνωμένα.

Μέ τήν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ὁ φόβος αὐτός διαλύεται, διότι ὁ Θεός φέρει εἰς τήν ὕπαρξιν τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τό παραδοθέν εἰς τήν φθοράν εἰς ἀνωτέραν κατάστασιν αὐτῆς εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκετο κατά τήν διάρκειαν τῆς παρούσης ζωῆς. Περί αὐτοῦ ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί διδάσκει: Τό σῶμα μας *«σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν».* (Α' Κορινθ. ιε' 42-44).

Δεύτερον. Ὁ θάνατος τρομάζει, διότι διαλύει τόν φυσικόν δεσμόν καί τήν ἕνωσιν τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς. Τοῦτο εἶναι γεγονός ἀφύσικον. Ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπον διά νά ζεῖ αἰωνίως, ἔπλασε τήν ψυχήν καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καί τῷ προστάγματί Του ἠνώθησαν διά νά διαμένουν εἰς τούς αἰῶνες συνηνωμένα καί ἀδιάρρηκτα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι ἡ ψυχή ἀγαπᾶ τό σῶμα μέ τό ὁποῖον ἔζησεν εἰς τήν παροῦσαν ζωήν καί ἀλγεῖ ἀποχωριζομένη βιαίως αὐτοῦ. Ὁ φιλάνθρωπος καί παντοδύναμος ὅμως Κύριος θείῳ αὐτοῦ προστάγματι θά ἐπανασυνδέσει τήν ψυχήν καί τό σῶμα μας κατά τήν ἡμέραν τῆς δόξης καί φοβερᾶς ἐπιφανείας Του, αὐτά τά ὁποῖα διεχώρη-

σεν ἡ ἐξαφανισθεῖσα δύναμις καί ἐνέργεια τοῦ θανάτου.

Τρίτον. Ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνεται ὑπό ὀξυτάτης θλίψεως διά τόν παντελῆ χωρισμόν του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καί πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πραγμάτων καί ἀγαθῶν.

Πῶς διελύθη ὁ παρών φόβος. Ἀκούσωμεν τήν βασίλειον φωνήν λέγουσαν πρός τούς νέους περί τῆς ἐσχατολογικῆς προοπτικῆς τῶν πιστῶν ἀνθρώπων: *«Ἡμεῖς, ὦ παῖδες, οὐδέν εἶναι χρῆμα παντάπασι τόν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν, οὔτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως, οὔτ' ὀνομάζομεν, ὅ τήν συντέλειαν ἡμῖν ἄχρι τούτου παρέχεται. Οὔκουν προγόνων περιφάνειαν, οὐκ ἰσχύν σώματος, οὐ κάλλος, οὐ μέγεθος, οὐ τάς παρά πάντων ἀνθρώπων τιμάς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅ,τι ἄν εἴποι τις τῶν ἀνθρωπίνων μέγα, ἀλλ' οὐδέ εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν, ἤ τούς ἔχοντας ἀποβλέπομεν, ἀλλ' ἐπί μακρότερον πρόιμεν ταῖς ἐλπίσι καί πρός ἑτέρου βίου παρασκευήν ἅπαντα πράττομεν. Ἅ μέν οὖν ἄν συντελῇ πρός τοῦτον ἡμῖν, ἀγαπᾶν τε καί διώκειν παντί σθένει χρῆναί φαμεν, τά δέ οὐκ ἐξικνούμενα πρός ἐκεῖνον, ὡς οὐδενός ἄξια παρορᾶν».* (ΕΠΕ τ. 7 σελ. 318)

Προσθέτομεν **τέταρτον** τήν ὀδύνη τοῦ θανάτου ἐκ τοῦ βασανιστικοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως, ὅταν ὁ ἄνθρωπος θά ἔλθῃ εἰς αἴσθησιν τῶν βεβιωμένων ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀλλά καί ἀπό αὐτόν μᾶς λυτρώνει ἡ πίστις εἰς τόν ἀναστάντα Κύριον. Διδάσκει ὁ πρῶτος θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας: *«Ὁ Χριστός ἱλασμός ἐστι περί τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐ περί τῶν ἡμετέρων δέ μόνον, ἀλλά καί περί ὅλου τοῦ κόσμου».* (Α' Ἰωάν. β' 2) Καί πάλιν: *«Ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἀπέσταλκεν εἰς τόν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ... ἠγάπησεν ἡμᾶς καί ἀπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ ἱλασμόν περί τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν».* (Α' Ἰωάν. δ' 9-10).

Διά τοῦτο πανηγυρίζει ἡ χρυσῆ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας βοῶσα:

«Μηδείς ὀδυρέσθω πταίσματα·
συγγνώμη γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν.

ΜΗΔΕΙΣ ΦΟΒΕΙΣΘΩ ΘΑΝΑΤΟΝ·
ΗΛΕΥΘΕΡΩΣΕΝ ΓΑΡ ΗΜΑΣ
Ο ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ».

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., ΤΗΛ: 210 92 14 820, www. eptalofos.com.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΘΛΥΨΕ ΤΙΣ ΩΔΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ